

[Indenrigsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Krag var ikke blot tilfreds med Lovforslaget som Helhed, men det ærede Medlem roste mig nærmest i Forbindelse med dette Lovforslag. Jeg kan ikke lade være med at sige, at ikke mindst fordi denne Ros kom fra det ærede Medlem, fik den mig næsten til at rødme. (Krag: Det kan man ikke se!). Rødmen har fortaget sig igen.

Det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse, at jeg ellers i højere Grad var i Besiddelse af Betænkelighedernes Naadegave. Jeg tror ikke, at man med nogen stor Berettigelse kan sige det med Henblik paa den Lovgivning, jeg har gennemført. Jeg tror, at de — jeg ved ikke hvor mange, 100—125 Love, jeg i Aarenes Løb har faaet gennemført, i det store og hele er kommet paa det Tidspunkt, hvor det var berettiget, selvfølgelig bortset fra de Tilfælde, hvor Landstinget med et andet Fler-tal trak Tiden ud. Jeg har ogsaa snarest det Indtryk, at denne Tanke om min Betænkelighedernes Naadegave har sit Ud-spring i, at jeg ganske rigtigt altid har overordentlig store Betænkeligheder ved at gennemføre Ting, der er Udtryk for mine Modstanderes Anskuelse og ikke for min egen. Men det Forhold tror jeg ikke, der kan ændres ved, saadan vil det blive ved at være; og jeg tror ogsaa, det er sundest, at jeg selv foretager denne Sortering af Tingene. Men heldigvis er der altid et Utal af Omraader, hvor man ved Forhandlingsvillighed kan opnaa gode Resultater i fælles Forstaaelse, og det gælder utvivlsomt det Lovforslag, vi her behandler.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte som sin Anskuelse, at Loven egentlig burde være permanent og altsaa gælde for Forholdene under en hvilken som helst Krig, der maatte opstaa. Jeg skal ikke nægte, at jeg har Sympati for denne Tanke, men det er mig bekendt, at Udvalget ved Overvejel-sen af, om man skulde gøre denne Lovgiving permanent, veg tilbage for det. Nu kan man overveje det i det kommende Ud-valg; jeg har ingen principielle Grunde til ikke at ønske det.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte dernæst nogle Udtalelser om Realkreditens Interesser i denne Forsikring og mente, at jeg i min Fremsættelsestale havde talt lidt for overfladisk om dette Spørgsmaal. Det tror jeg ikke. Jeg brugte det Udtryk, at Realkrediten er, saafremt Skade af denne Art maatte ske, i allerhøjeste Grad interesseret i den Udligning, som en Forsikring medfører. Det ærede Medlems Argumen-

tation gik ud paa at søge at godtgøre, at man afgjort ikke kunde regne med, at de Begivenheder, der her kan være Tale om, vilde udsætte Realkrediten for Fare, altsaa i den Forstand, at Realkreditens Sikkerhed vilde blive angrebet deraf. Det har jeg heller ikke sagt. I al Almindelighed vil der ikke være Tvivl om, at Realkreditens Sikkerhed ikke vil blive angrebet af de Begivenheder, der her kan være Tale om, medmindre de da skulde antage fuldkom men fantastiske Former; men det, jeg vilde give Udtryk for, er, at Skader paa dette Omraade ganske givet, hvad enten de er af mindre eller større Omfang, vil komme til at paaføre Realkrediten store Tab.

Derom kan der slet ikke være Tvivl. Vil man have Eksempler derpaa, saa kan man henholde sig til det eneste Eksempel, man har herpaa her i Landet i Øjeblikket, Eksemplet fra Esbjerg. Forudsat at Erstatning ikke dør blev ydet paa anden Maade, vilde — det vil Udvalget kunne se, naar jeg tilstiller det Oplysninger derom — netop Realkrediten og alle de Institutioner, der havde Laan i den paagældende Ejendom, komme til at lide store Tab. Det maa altid være i Realkreditens Interesse, at der skabes Ordninger paa de forskellige Omraader, som der altsaa gøres her, hvorved saadanne Tab for Realkrediten undgaas. Selvfølgelig er jeg enig med det ærede Medlem i, at med Realkrediten maa man tænke ikke blot paa Kreditforeninger og Hypotekforeninger, men ogsaa paa alle andre Institutioner, Banker og Sparekasser, som har Midler anbragt enten direkte eller indirekte i Realkrediten.

Det ærede Medlem Hr. Krag var inde paa, at det maaske burde overvejes, om ikke Staten skulde yde en vis Garanti for Restaureringer ud over, hvad der berøres i denne Lov. Jeg vil gerne advare imod, at man kommer ind paa denne Linie. Jeg tror, man maa sige, at det er noget, der maa overvejes ud fra Tidens Opgaver under de givne Forhold. Vi kan ikke paa Forhaand skønne over de Forhold og de Vilkaar, der da kommer til at herske. Derfor tror jeg, at hvad der maatte blive Begrundelse for, at Staten skulde træde ind med, maa man overlade til Vurderingen under de Forhold, man da kommer til at staa over for.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller var næsten bedrøvet over, at han ikke kunde finde noget at bebrejde mig. Jeg maa beklage, at det ærede Medlem er saadan indstillet. For ganske vist er den kritiske Sans en overmaade værdifuld og frugtbar Egenskab, men denne kritiske Sans kan ogsaa